

ски багажъ и др. Отъ плененитѣ сръбски войници капитанъ Инзовъ узна, че въ боя при Слатино е взела участие една рота отъ 13-и сръбски полкъ и че по-назадъ е настѣпилъ единъ сръбски баталионъ съ артилерия.

15-а рота зае позицията при Лешко, като на дѣсния флангъ на чукитѣ бѣха изпратени всички въоръжени албанци съ едно отдѣление отъ ротата при подофицеръ.

Следъ пладне сръбитѣ, засилени съ пехота и планинска артилерия, минаха въ контръ-атака. Артилерията, необезпокоявана отъ никого, зае открита позиция и откри огънь. Сръбитѣ наблѣгаха силно на дѣсния флангъ на ротата, за да я отхвърлятъ къмъ полето. Но загнѣздилитѣ се на чукитѣ албанци ги държаха здраво. Който си покажеше главата, биваше убитъ. Цѣли роти, залегнали въ гънкитѣ на мѣстността, не можаха да мръднатъ нито крачка напредъ. Следъ като артилерията стреля около два часа, противникътъ мина въ настѣпление по цѣлия фронтъ, но най-силно напираше по посока на чукитѣ. Капитанъ Инзовъ бродѣше между войницитѣ и ги ободряваше съ думитѣ: „Дръжте се, момчета, макаръ и многочислени, ще ги накараме да почувствуватъ силата и храбростта на българския войникъ!“

Нашитѣ храбrecи покосиха първитѣ редици, покосиха вторитѣ, третитѣ, на напливътъ на сърби все прииждаше. Почна да се чувствува и липса на патрони. Стрелбата отъ чукитѣ взе да орѣдява. Албанцитѣ бѣха свършили патронитѣ си. Изтичаха свързкитѣ за патрони. Сръбитѣ схванаха този моментъ и се спуснаха въ атака, като завладѣха чукитѣ. Едновременно съ това тѣ почнаха да обхващатъ лѣвия флангъ на ротата.

Къмъ 17 часа капитанъ Инзовъ съ голѣми усилия и скъпи жертви можа да извади ротата си отъ огнения прѣстенъ и къмъ 23 часа стигна при Старо село, дето зае позицията и се окопа, като донесе на командира на бригадата.

Презъ всичкото време на боя албанското население — мъже и жени — бѣха въ услуга на ротата. Жени албанки, захвърлили фереджетата, сновѣха по позицията, носѣха патрони и помагала на раненитѣ.

Командирътъ на 1/3-а бригада, като получи донесението на капитанъ Инзовъ, заповѣда отъ 2/24-а дружина (лѣвия участъкъ на бригадата) веднага да замине една рота съ планинско орѣдие по пѣтя Сопаница—Длъбочица—Старо село, да се присъедини къмъ ротата на капитанъ Инзовъ и да отблъснатъ сръбскитѣ части, които преграждатъ пѣтя къмъ Тетово. Едновременно съ това той заповѣда на коменданта въ Скопие да изпрати една рота презъ с. Радуше, която да удари въ флангъ сръбитѣ, а на 19 насочи къмъ Рогачево и 4/11-а дружина, която току-що бѣ стигнала отъ Куманово въ Скопие.

На 18 сръбитѣ настѣпиха съ единъ баталионъ и 2 планински орѣдия срещу 15-а рота, като запалиха селата Лешко, Слатино, Добрище. На 19 стигнаха с. Рогачево и заеха позицията между Рогачево и Ораше. За да не бжде отхвърленъ къмъ Шаръ планина отъ насоченитѣ срещу двата му фланга сръбски части, капитанъ Инзовъ съ ротата си се оттегли отъ Старо село на северъ. При оттеглянето си срещна изпратената съ планинското